

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EL JUEGO DEL ANGEL
Από τις Εκδόσεις Planeta S. A., Βαρκελώνη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το παιχνίδι του αγγέλου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Ρούφου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Dragonworks S.L., 2008
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Fonto F. Català-Roca
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-637-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoioi Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

Μετάφραση: Κατερίνα Ρούφου

Πρόλογος: Γιάννης Μπασκόζος

*Για τη Μαρί-Κάρμεν,
«a nation of two»*

Πρόλογος στην ελληνική έκδοση

Βιβλιοφιλικό και μπεστ σέλερ; Ναι! Πόσοι έχουν καταφέρει μέχρι σήμερα να γράψουν ένα μυθιστόρημα που να σχετίζεται με τη βιβλιοφιλία, να έχει λογοτεχνικές αρετές και ταυτοχρόνως να συναντά την παγκόσμια αποδοχή των αγοραστών, ανεξαρτήτως γούστου και παιδείας; Ίσως ο Ουμπέρτο Έκο και ο Μπέρνχαρντ Σλινκ να κατόρθωσαν το ακατόρθωτο. Ο Κάρλος Ρουίθ Θαφόν το κατάφερε δύο φορές, μία με το *Η Σκιά του Ανέμου* (δέκα εκατομμύρια αντίτυπα σε σαράντα σχεδόν χώρες) και τώρα με *Το Παιχνίδι του Αγγέλου* (εξακόσιες χιλιάδες αντίτυπα την πρώτη εβδομάδα μόνο στην Ισπανία, σήμερα μπεστ σέλερ σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου).

Οι ήρωες του Θαφόν είναι τα ίδια τα βιβλία, οι παλαιοβιβλιοπώλες, οι βιβλιοφίλοι, οι εκδότες, οι τυπογράφοι, οι συγγραφείς και παραπέρα οι ίδιοι οι ήρωες των κλασικών μυθιστορημάτων. Ο κεντρικός πρωταγωνιστής ερωτεύεται συνήθως κόρη βιβλιοπώλη, ζει πολύ κοντά σε βιβλιοπωλεία, γράφει και πορεύεται με τα βιβλία σε όλη του τη ζωή. Ίσως είναι μία κλασική απόδειξη της ρήσης του Μαλαρμέ: «Ο κόσμος υπάρχει για να καταλήξει σε ένα βιβλίο».

Ο Θαφόν εμφανίστηκε με το *Η Σκιά του Ανέμου*, ένα μυθιστόρημα με ήρωα ένα εντεκάχρονο αγόρι, τον Ντανιέλ, που βυ-

θίζεται στα μυστικά και στα φαντάσματα μιας σκοτεινής πόλης, αναζητώντας έναν μυστηριώδη συγγραφέα που τα βιβλία του, ακατανίκητα σαγηνευτικά, είναι ένας θανάσιμος κίνδυνος για όποιον τα κατέχει.

Ο Ντανιέλ οδηγείται από τον πατέρα του στο Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων, όπου του αποκαλύπτεται ένα μυστικό που θα αλλάξει τη ζωή του για πάντα: πρόκειται για μία μυστική βιβλιοθήκη στην οποία βρίσκονται όλα τα ξεχασμένα βιβλία. Ο αναγνώστης που θα μπει εκεί θα πρέπει να διαλέξει ένα βιβλίο και να αφιερώσει τη ζωή του στο να το βγάλει από τη λήθη. Ο Ντανιέλ διαλέγει το βιβλίο *Η Σκιά του Ανέμου* του Χουλιάν Καραξ. Και από εκεί αρχίζει η περιπέτειά του. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που λέει ο πατέρας βιβλιοπώλης στο γιο του Ντανιέλ για την αξία του πρώτου βιβλίου που διαβάζει κάποιος στη ζωή του: «Λίγα πράγματα σφραγίζουν τόσο έναν αναγνώστη όσο το πρώτο βιβλίο που καταφέρνει πραγματικά να αγγίξει την καρδιά του. Εκείνες οι πρώτες εικόνες, η ηχώ εκείνων των λέξεων που νομίζουμε πως έχουμε αφήσει πίσω μάς συντροφεύουν πάντα και σμιλεύουν ένα παλάτι στη μνήμη μας, στο οποίο αργά ή γρήγορα –άσχετα πόσα βιβλία θα διαβάσουμε, πόσους κόσμους θα ανακαλύψουμε, πόσα θα μάθουμε ή θα ξεχάσουμε– θα επιστρέψουμε».

Στη *Σκιά του Ανέμου* ο πατέρας του Ντανιέλ ονομάζεται Σεμπέρε και είναι βιβλιοπώλης. Ο ίδιος (;) βιβλιοπώλης Σεμπέρε θα δώσει στον Νταβίδ Μαρτίν, τον νεαρό ήρωα που πρωταγωνιστεί στο *Παιχνίδι του Αγγέλου*, το πρώτο του βιβλίο που θα τον συγκλονίσει, τις *Μεγάλες Προσδοκίες* του Κάρολου Ντίκενς. Επίσης, θα τον πάει στο Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων για να «θάψει» το μοναδικό βιβλίο που έγραψε ο Μαρτίν και πήγε άπατο στην αγορά της πόλης και ταυτόχρονα να διαλέξει ένα άλλο που θα το υποστηρίξει σε όλη του τη ζωή. Ο Γουστάβο Μπαρθελό, ιδιοκτήτης πολυ-δαιδαλώδους βιβλιοπωλείου, είναι ο έτερος βιβλιοπώλης που υπάρχει και στα δύο βιβλία. Έτσι περνάει το νήμα της βιβλιοφιλίας από το πρώτο στο δεύτερο βιβλίο

του Θαφόν, αν και το δεύτερο (δεκαετία 1920-30) χρονολογικά τοποθετείται πριν από το πρώτο (δεκαετία 1940).

Στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας ο νεαρός Νταβίδ Μαρτίν γράφει με ψευδώνυμο λαϊκές ιστορίες σε συνέχειες, σε μία οικονομική εφημερίδα, στη *Φωνή της Βιομηχανίας*. Κάποια στιγμή θα τον προσέξει ένας μυστηριώδης Γάλλος εκδότης, ο Κορέλι, και θα τον προσκαλέσει να γράψει ένα βιβλίο με τη μεγαλύτερη αφήγηση που έχει υπάρξει ποτέ στον κόσμο: μία θρησκεία. Ένα βιβλίο που θα επισκιάσει όλα τα υπόλοιπα, που θα προσφέρει απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα, που κατά κάποιον τρόπο θα καταργεί τα πάντα. Ο Κορέλι του προσφέρει ένα μεγάλο ποσό για να μπορέσει να ζήσει για πάντα απερίσπαστος. Δεν είναι παρά ο Διάβολος, που του ζητάει να πουλήσει τη συγγραφική του ψυχή. Ο Νταβίδ Μαρτίν θα δεχτεί, αν και ο ίδιος είναι άθρησκος και αγνωστικιστής. «Η αμφιβολία είναι η πίστη μου», θα διακηρύξει. Ο Κορέλι θα του αντείπει «Το ανθρώπινο ον πιστεύει όπως αναπνέει». Και θα του ζητήσει να επινοήσει μια φόρμα γοητευτική για να γίνει πιστευτή η νέα θρησκεία. «Χρειάζομαι», θα του πει, «τη δύναμη της τέχνης, τη δύναμη της παράστασης. Τα λόγια του τραγουδιού είναι αυτό που νομίζουμε πως καταλαβαίνουμε, αλλά αυτό που μας κάνει να τα πιστεύουμε ή όχι είναι η μουσική». Ο Θαφόν θα βρει την ευκαιρία σε πολλά σημεία του μυθιστορήματος να συνομιλήσει με τον εαυτό του ως συγγραφέα, να θίξει ερωτήματα στα οποία ένας οποιοσδήποτε συγγραφέας θα ζητούσε απαντήσεις: γιατί γράφω, τι γράφω, σε ποιον απευθύνομαι, ποια η σχέση μου με την πραγματικότητα, την παράδοση, την ιστορία, τις ιδέες, τα αισθήματα;

Μέσα σε μία γκόθικ ατμόσφαιρα, με βιβλιοφιλικές αναφορές στον Φάουστ, στον Αλέξανδρο Δουμά, στον Ντίκενς, με βιτριολικό χιούμορ τύπου Μαρκ Τουέιν και Μπέρναρ Σο, με αναφορές ακόμα και στον Άρθρουρ Κόναν Ντόιλ ή στην Έμιλι Μπροντέ, μέσα σε μία ατμόσφαιρα Πόε, με τη γραφή λαϊκών μυθιστοριογράφων του 19ου αιώνα, αναπτύσσεται η ιστορία του Νταβίδ.

Μία ιστορία με φιλοσοφικό όσο και περιπετειώδες περιεχόμενο, από το οποίο δε λείπει το παιγνιώδες στοιχείο, το μαύρο χιούμορ, η νεανική γλώσσα, το σαρκαστικό φλέγμα.

Πρωταγωνίστρια στα έργα του Θαφόν είναι και η πόλη του, η Βαρκελώνη. Με τα παλιά γοτθικά σπίτια, τα κοιμητήρια, τη Ράμπλα, τα σπίτια του Γκαουντί που λιώνουν, τη Σαγράδα Φαμίλια, τον εμβληματικό καθεδρικό ναό του Γκαουντί που χτίζεται εδώ κι έναν αιώνα και δεν τελειώνει ποτέ, συμβολίζοντας τις μεγάλες προσωπικές ιδεολογίες που δεν μπορούν να ολοκληρωθούν στο χρόνο, όπως και το μυθιστόρημα του ήρωά του, Νταβίδ Μαρτίν. Πλαίσιο στη δράση του ήρωα είναι επίσης οι κήποι της πόλης τη νύχτα, οι μικρές πλατείες με τα αγάλματα, τα αδιέξοδα στενά που ποτέ δεν ξέρεις τι κρύβουν. Και φυσικά το σκοτεινό γοτθικό κτίριο που νοικιάζει ο Μαρτίν για να γράψει το μεγάλο μυθιστόρημά του. Οι ήρωές του κινούνται συνήθως τη νύχτα μέσα σε ομίχλη και βροχερό καιρό, με εικόνες που θυμίζουν ατμόσφαιρα Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, Κόναν Ντόιλ, αλλά και τις σύγχρονες περιπέτειες των κόμικς.

Ο Θαφόν έχει πει ότι είναι εξόχως επηρεασμένος από τον κινηματογράφο, πως σκέφτεται με εικόνες, από όπου κι αν προέρχονται. Για τη μυθιστορηματική παράδοση πιστεύει ότι αυτή δεν έχει σύνορα, μπορεί λοιπόν να αντλεί έμπνευση από όλους και από όλα. Πιστεύει σε μία διεθνική λογοτεχνία και αποκηρύσσει την όποια «ισπανικότητα» θα ήθελαν να του «φορτώσουν». Οι Ισπανοί κριτικοί τον συγκρίνουν με τον Θερβάντες. Όπως εκείνος διέλυσε τις συμβάσεις του μυθιστορήματος *πικαρέσκ*, καταρρίπτοντας τις αυταπάτες της εποχής του με τον *Δον Κιχώτη*, έτσι κι ο Θαφόν καταρρίπτει τις αυταπάτες της σύγχρονης εποχής σπέρνοντας την αμφιβολία στις κατά καιρούς παντοδυναμίες και βεβαιότητες των μυθιστορηματικών ειδών και των ιδεών γενικότερα.

Το Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων είναι το εύρημα του Θαφόν γύρω από το οποίο στροβιλίζεται η πλοκή των δύο

μυθιστορημάτων του. Πρόκειται για ένα μεταφορικό εύρημα. Τα χαμένα βιβλία δεν είναι παρά οι ιδέες και οι άνθρωποι που χάνονται και ξεχνιούνται. Το Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων είναι ένας συγκολλητικός ιστός για την ιστορία και τη μνήμη που διαρρηγνύεται καθημερινά στη σύγχρονη εποχή. Τα βιβλία είναι ο φορέας της ανθρώπινης μνήμης. Όπως πολύ όμορφα και συγκινητικά το λέει κάπου ο συγγραφέας: «Ο κύριος Σεμπέρε πίστευε πως ο Θεός ζούσε λίγο ή πολύ στα βιβλία, και γι' αυτό αφιέρωσε τη ζωή του στο να τα μοιράζεται, στο να τα προστατεύει και στο να βεβαιώνεται πως οι σελίδες τους, όπως οι αναμνήσεις μας και οι επιθυμίες μας, δε θα χάνονταν ποτέ, γιατί πίστευε, και με έκανε κι εμένα να πιστέψω, πως, όσο βρισκόταν έστω κι ένας άνθρωπος στον κόσμο ικανός να τα διαβάξει και να τα ζει, θα υπήρχε κι ένα κομμάτι του Θεού ή της ζωής».

Πρώτη πράξη

Η ΠΟΛΗ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΡΡΑΜΕΝΩΝ

Ένας συγγραφέας ποτέ δεν ξεχνά την πρώτη φορά που εισπράττει κάποια χρήματα ή που του πλέκουν το εγκώμιο ως αντάλλαγμα για μια ιστορία. Ποτέ δεν ξεχνά την πρώτη φορά που νιώθει το γλυκό δηλητήριο της ματαιοδοξίας να κυλά στο αίμα του και πιστεύει πως, αν καταφέρει να κρύψει απ' όλους την έλλειψη ταλέντου του, το όνειρο της λογοτεχνίας θα μπορέσει να του προσφέρει μια στέγη να βάλει πάνω από το κεφάλι του, ένα ζεστό πιάτο φαΐ στο τέλος της μέρας κι αυτό που λαχταράει περισσότερο απ' όλα: το όνομά του τυπωμένο σε ένα άθλιο κομμάτι χαρτί που σίγουρα θα ζήσει περισσότερο απ' αυτόν. Ένας συγγραφέας είναι καταδικασμένος να θυμάται αυτή τη στιγμή, γιατί από κει και ύστερα είναι ήδη χαμένος και η ψυχή του έχει αποκτήσει τιμή.

Η πρώτη μου φορά ήρθε μια μακρινή μέρα του Δεκέμβρη του 1917. Τότε ήμουν δεκαεφτά χρονών και δούλευα στη *Φωνή της Βιομηχανίας*, μια εφημερίδα που φυτοζωούσε σε ένα σπηλαιώδες κτίριο που κάποτε είχε στεγάσει ένα εργοστάσιο παραγωγής θειαφιού και του οποίου οι τοίχοι ανέδιδαν ακόμη εκείνο τον διαβρωτικό αχνό που κατέτρωγε τα έπιπλα, τα ρούχα, την ψυχή, ακόμα και τις σόλες των παπουτσιών. Τα κεντρικά γραφεία της εφημερίδας ορθώνονταν πίσω από το δάσος των αγγέλων και των σταυρών του νεκροταφείου του Πουέμπλο Νουέβο, και από μακριά το περίγραμμά τους μπερδευόταν με εκείνο των ταφικών μνημείων, σ' έναν ορίζοντα μαχαιρωμένο από εκατοντάδες κα-

μινάδες και εργοστάσια που ύφαιναν ένα ατελείωτο κοκκινό-μαυρο λυκόφως πάνω από τη Βαρκελώνη.

Το βράδυ εκείνο που επρόκειτο να αλλάξει η πορεία της ζωής μου, ο υποδιευθυντής της εφημερίδας, ο don Μπασίλιο Μοράγας, μου έκανε την τιμή να με καλέσει λίγο πριν κλείσει η εφημερίδα, στο σκοτεινό κουβούκλιο που ήταν σφηνωμένο στο βάθος της σύνταξης, το οποίο ήταν ταυτόχρονα γραφείο και καπνιστήριο πούρων. Ο don Μπασίλιο ήταν ένας άντρας με όψη φοβερή και πυκνά μουστάκια, που δεν άντεχε τις σαχλαμάρες και που προσυπέγραφε τη θεωρία πως η ανεξέλεγκτη χρήση επιρρημάτων και η κατάχρηση επιθέτων ήταν χαρακτηριστικό των διεστραμμένων κι αυτών που έπασχαν από αβιταμίνωση. Αν ανακάλυπτε ένα συντάκτη επιρρεπή στην περίκομψη πρόζα, τον έστελνε για τρεις εβδομάδες να συντάσσει αγγελτήρια θανάτων. Εάν, μετά το καθαρτικό, το άτομο επαναλάμβανε το σφάλμα, ο don Μπασίλιο τον έστελνε να κάνει τη φασίνα σε μόνιμη βάση. Όλοι τον τρέμαμε και το ήξερε.

«Don Μπασίλιο, με φωνάξατε;» ξεστόμισα δειλά.

Ο υποδιευθυντής με λοξοκοίταξε. Πέρασα μέσα στο γραφείο, που μύριζε ιδρώτα και ταμπάκο, με αυτήν ακριβώς τη σειρά. Ο don Μπασίλιο αγνόησε την παρουσία μου και συνέχισε να διαβάζει ένα από τα άρθρα που είχε πάνω στο γραφείο του, με το κόκκινο μολύβι στο χέρι. Για μερικά λεπτά, ο υποδιευθυντής γάζωσε με διορθώσεις, για να μην πω ακρωτηρίασε, το κείμενο, αφήνοντας ζωηρά επιφωνήματα σαν να μην ήμουν μπροστά. Μην ξέροντας τι να κάνω, πρόσεξα μια καρέκλα στον τοίχο κι έκανα να καθίσω.

«Ποιος σας είπε να καθίσετε;» μουρμούρισε ο don Μπασίλιο χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το κείμενο.

Σηκώθηκα αμέσως κρατώντας την αναπνοή μου. Ο υποδιευθυντής αναστέναξε, άφησε να πέσει το κόκκινο μολύβι του κι έγειρε πίσω στην πολυθρόνα για να με περιεργαστεί σαν να ήμουν ένα άχρηστο αντικείμενο.

«Μου είπαν πως γράφετε, Μαρτίν».

Ξεροκατάπια, κι όταν άνοιξα το στόμα, βγήκε μια γελοία φωνούλα.

«Λιγάκι, ε, δεν ξέρω, θέλω να πω, ε, ναι, γράφω...»

«Υποθέτω πως το κάνετε καλύτερα απ' ό,τι μιλάτε. Και τι γράφετε, αν επιτρέπεται;»

«Αστυνομικές ιστορίες. Αναφέρομαι στο...»

«Το 'πιασα». Η ματιά που μου έριξε ο don Μπασίλιο ήταν ανεπανάληπτη. Αν του είχα πει πως έφτιαχνα φιγούρες της φάτνης με φρέσκια κοπριά θα του είχα αποσπάσει τον τριπλάσιο ενθουσιασμό. Αναστέναξε ξανά και σήκωσε τους ώμους. «Ο Βιδάλ λέει πως δεν είστε τόσο κακός. Πως ξεχωρίζετε. Βέβαια, με τον ανταγωνισμό που υπάρχει σ' αυτούς τους χώρους, δε χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια. Αν όμως το λέει ο Βιδάλ...»

Ο Πέδρο Βιδάλ ήταν το μεγάλο αστέρι στη *Φωνή της Βιομηχανίας*. Έγραφε μια εβδομαδιαία στήλη αστυνομικού περιεχομένου, το μόνο κομμάτι που άξιζε να διαβαστεί σε όλη την εφημερίδα, και επιπλέον ήταν ο συγγραφέας μιας ντουζίνας περιπετειωδών μυθιστορημάτων τα οποία είχαν γίνει αρκετά δημοφιλή, με γκάνγκστερ της συνοικίας Ραβάλ που εμπλέκονταν σε συνωμοσίες της κρεβατοκάμαρας με κυρίες της υψηλής κοινωνίας. Ντυμένος πάντα με άψογα μεταξωτά κοστούμια και γυαλιστερά ιταλικά μοκασίνια, ο Βιδάλ είχε την όψη και τις κινήσεις ενός γόη του κινηματογράφου, με τα ξανθά του μαλλιά πάντοτε καλοχτενισμένα, το μουστάκι λες και ήταν ζωγραφισμένο με μολύβι και το αβίαστο και γενναϊόδωρο χαμόγελο του ανθρώπου που νιώθει άνετα μέσα στο πετσί του και μέσα στον κόσμο. Καταγόταν από μια δυναστεία Ισπανών που είχαν κάνει περιουσία στις χώρες της Αμερικής με το εμπόριο της ζάχαρης και που, στην επιστροφή τους, είχαν χάσει τα δόντια τους στη ζουμερή φέτα της ηλεκτροδότησης της πόλης. Ο πατέρας του, ο πατριάρχης της φάρας, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους μετόχους της εφημερίδας, και ο don Πέδρο χρησιμοποιούσε τη σύνταξη σαν χώρο διασκέδασης, για να σκοτώνει την ανία του ανθρώπου που δεν είχε χρειαστεί να δουλέψει ούτε μια μέρα στη ζωή του. Λίγο ενδιέφερε αν η εφημερίδα έχανε χρήματα με τον ίδιο τρόπο που τα καινούργια αυτοκίνητα που είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν στους δρόμους της Βαρκελώνης έχαναν λάδια: με μια πληθώρα από τίτλους ευγενείας, η δυναστεία των Βιδάλ ασχολιόταν τώρα με

το να συλλέγει στην περιοχή του Ενσάντσε τράπεζες και κτήματα που είχαν το μέγεθος μικρών πριγκιπάτων.

Ο Πέδρο Βιδάλ ήταν ο πρώτος στον οποίο έδειξα τα γραπτά μου όταν ήμουν ακόμη μικρός και δούλευα στη σύνταξη κουβαλώντας καφέδες και τσιγάρα. Είχε πάντα χρόνο για μένα, για να διαβάσει αυτά που έγραφα και να μου δώσει καλές συμβουλές. Με το πέρασμα του χρόνου, έγινα βοηθός του και μου επέτρεψε να δακτυλογραφώ τα κείμενά του. Αυτός ήταν που μου είπε πως, αν επιθυμούσα να παίξω τη μοίρα μου στη ρώσικη ρουλέτα της λογοτεχνίας, ήταν διατεθειμένος να με βοηθήσει και να καθοδηγήσει τα πρώτα μου βήματα. Πιστός στο λόγο του, με έριχνε τώρα στα νύχια του δον Μπασίλιο, του κέρβερου της εφημερίδας.

«Ο Βιδάλ είναι ένας αισθηματίας που πιστεύει ακόμη σε αυτούς τους μύθους, τους βαθιά αντι-ισπανικούς, όπως είναι η αξιοκρατία ή το να δίνεις ευκαιρίες σε αυτούς που τις αξίζουν και όχι σ' αυτούς που έχουν βύσμα. Ματσωμένος καθώς είναι, έχει την πολυτέλεια να ονειροπολεί. Αν εγώ είχα το ένα τοις εκατό από τα χρήματα που του περισσεύουν, θα είχα αφοσιωθεί στη συγγραφή σονέτων και τα πουλάκια θα έρχονταν να φάνε από το χέρι μου μαγεμένα από την καλοσύνη και τη χάρη μου».

«Ο κύριος Βιδάλ είναι σπουδαίος άνθρωπος», διαμαρτυρήθηκα εγώ.

«Είναι κάτι περισσότερο απ' αυτό. Είναι ένας άγιος, γιατί, παρά τη φάτσα του πειναλέου που έχετε, εδώ κι εβδομάδες με έχει ζαλίσει με το ταλέντο και την εργατικότητα του Βενιαμίν της σύνταξης. Εκείνος ξέρει πως κατά βάθος είμαι μαλακός και, επιπλέον, με διαβεβαίωσε πως, αν σας δώσω αυτή την ευκαιρία, θα μου χαρίσει ένα κουτί πούρα Αβάνας. Κι αν το λέει ο Βιδάλ, για μένα είναι σαν να κατέβηκε ο Μωυσής από το βουνό με την πέτρινη στήλη ανά χείρας και την αλήθεια αποκεκαλυμμένη εξ ουρανού. Κι έτσι λοιπόν, εν κατακλείδι, καθότι είναι και Χριστούγεννα, και για να σωπάσει μια και καλή ο φίλος σας, σας προτείνω να ξεκινήσετε όπως οι ήρωες: κόντρα στον καιρό».

«Χίλια ευχαριστώ, δον Μπασίλιο. Σας διαβεβαιώ πως δε θα μετανιώσετε που...»

«Μη βιάζεστε, νεαρέ. Για να δούμε, τι πιστεύετε για τη γενναϊόδωρη και άκριτη χρήση επιρρημάτων κι επιθέτων;»

«Πως είναι ντροπή και πως θα έπρεπε να τιμωρείται από τον ποινικό κώδικα», απάντησα με την πεποίθηση του προσηλυτισμένου αγωνιστή.

Ο δον Μπασίλιο συμφώνησε επιδοκιμάζοντας.

«Πάτε καλά, Μαρτίν. Έχετε ξεκάθαρες προτεραιότητες. Σε αυτή τη δουλειά επιβιώνουν εκείνοι που έχουν προτεραιότητες και όχι αρχές. Το σχέδιο έχει ως εξής. Καθίστε και ανοίξτε καλά τα αυτιά σας, γιατί δε θα το πω δεύτερη φορά».

Το σχέδιο ήταν το ακόλουθο: Για λόγους στους οποίους ο δον Μπασίλιο θεώρησε καλό να μην υπεισέλθει, το οπισθόφυλλο της κυριακάτικης έκδοσης, που παραδοσιακά φιλοξενούσε ένα λογοτεχνικό ή ταξιδιωτικό διήγημα, είχε μείνει κενό την τελευταία στιγμή. Το προγραμματισμένο περιεχόμενο ήταν μια αφήγηση δοσμένη με πατριωτική φλέβα και φλογερό λυρισμό γύρω από τους άθλους των Αλμογάβρων χάρη στους οποίους εκείνοι, όπως λένε και τα τραγούδια, έσωσαν τη χριστιανοσύνη και όλα όσα έχρηζαν σεβασμού κάτω από τον ουρανό, αρχής γενομένης από τους Αγίους Τόπους και καταλήγοντας στο δέλτα του ποταμού Λιομπρεγκάτ. Δυστυχώς, το κείμενο δεν είχε φτάσει εγκαίρως ή, όπως υποπτεύομαι εγώ, του δον Μπασίλιο δεν του έκανε όρεξη να το δημοσιεύσει. Αυτό έξι ώρες πριν κλείσουμε, και χωρίς κανέναν άλλο υποψήφιο αντικαταστάτη, πέρα από μια ολοσέλιδη διαφήμιση για κορσέδες καμωμένους από μπαλένες φάλαινας, που υπόσχονταν ονειρεμένους γοφούς και ανοσία στα κανελόνια. Μπροστά στο δίλημμα, το συμβούλιο της διεύθυνσης είχε αποφασίσει να δράσει και να αναζητήσει τα λογοτεχνικά ταλέντα που καρδιοχτυπούσαν παντού στη σύνταξη, με σκοπό να ξεπεράσουν το σκόπελο και να βγουν με τετράστηλο κομμάτι ουμανιστικού ενδιαφέροντος, προς μεγάλη παρηγοριά του αφοσιωμένου συνήθους κοινού μας. Η λίστα των δοκιμασμένων ταλέντων στην οποία μπορούσε να προστρέξει κανείς αποτελείτο από δέκα ονόματα, κανένα από τα οποία δεν ήταν το δικό μου βεβαίως.

«Φίλε Μαρτίν, οι συνθήκες το έφεραν έτσι ώστε ούτε ένας από τους ήρωες που διαθέτουμε στην κατάσταση της μισθοδο-

σίας να παρίσταται εδώ ή να μπορεί να εντοπιστεί μέσα σε λογικά χρονικά περιθώρια. Μπροστά σ' αυτή την αναπόφευκτη καταστροφή, αποφάσισα να επιλέξω εσάς ως εναλλακτική λύση».

«Βασιστείτε πάνω μου».

«Βασίζομαι σε πέντε σελίδες με διπλό διάστιχο πριν περάσουν έξι ώρες, don Έντγκαρ Άλαν Πόε. Φέρτε μου μια ιστορία, όχι μια διάλεξη. Αν ήθελα κήρυγμα, θα πήγαινα στη νυχτερινή λειτουργία. Φέρτε μου μια ιστορία που να μην την έχω ξαναδιαβάσει, κι αν την έχω ήδη διαβάσει, φέρτε μου την τόσο καλά γραμμένη και ιστορημένη που να μην το καταλάβω».

Ετοιμαζόμουν να φύγω σαν βολίδα όταν ο don Μπασίλιο σηκώθηκε, έφερε βόλτα το γραφείο και ακούμπησε μια χερούκλα μεγέθους και βάρους αμονιού στον ώμο μου. Μόνο τότε, βλέποντάς τον από κοντά, συνειδητοποίησα πως τα μάτια του χαμογελούσαν.

«Αν η ιστορία είναι καλή, θα σας δώσω δέκα πεσέτες. Κι αν είναι περισσότερο από ικανοποιητική και αρέσει στους αναγνώστες μας, θα σας δημοσιεύσω κι άλλες».

«Καμία συγκεκριμένη υπόδειξη, don Μπασίλιο;» ρώτησα.

«Ναι: μη με απογοητεύσετε».

Τις επόμενες έξι ώρες τις πέρασα σε έκσταση. Εγκαταστάθηκα στο τραπέζι που υπήρχε στο κέντρο της σύνταξης, κρατημένο για τον Βιδάλ, για τις μέρες που του κάπνιζε να έρθει για λίγο. Η αίθουσα ήταν έρημη και βυθισμένη σε ένα σκοτάδι υφασμένο από τον καπνό δέκα χιλιάδων τσιγάρων. Έκλεισα τα μάτια για μια στιγμή και μηχανεύτηκα μια εικόνα, ένα μανδύα από μαύρα σύννεφα να ξεχύνεται μέσα στη βροχή, πάνω στην πόλη, έναν άντρα που περπατούσε μέσα στις σκιές με αίμα στα χέρια κι ένα μυστικό στο βλέμμα. Δεν ήξερα ποιος ήταν ούτε από τι έτρεχε να ξεφύγει, αλλά τις επόμενες έξι ώρες επρόκειτο να γίνει ο καλύτερός μου φίλος. Πέρασα ένα φύλλο χαρτί στον κύλινδρο της γραφομηχανής και, χωρίς διακοπή, ξεκίνησα να εκφράσω όσα είχα μέσα μου. Πάλεψα την κάθε λέξη, την κάθε φράση, την κάθε έκφραση, την κάθε εικόνα και το κάθε γράμμα σαν να ήταν τα

τελευταία που επρόκειτο να γράψω. Έγραψα και ξανάγραψα την κάθε σειρά λες και η ζωή μου εξαρτιόταν απ' αυτό, και ύστερα πάλι απ' την αρχή. Για συντροφιά είχα την ηχώ από την ασταμάτητη πληκτρολόγηση που χανόταν στη σκοτεινιασμένη αίθουσα και το μεγάλο ρολόι του τοίχου το οποίο εξαντλούσε τα λεπτά που περίσσευαν μέχρι το ξημέρωμα.

Λίγο πριν από τις έξι το πρωί τράβηξα το τελευταίο φύλλο από τη μηχανή κι αναστέναξα εξουθενωμένος και με την αίσθηση πως είχα μια σφηκοφωλιά στη θέση του μυαλού. Άκουσα το αργόσυρτο και βαρύ βήμα του don Μπασίλιο, που είχε μόλις σηκωθεί από έναν από τους ελεγχόμενους υπνάκους του και πλησίαζε προσεκτικά. Μάζεψα τις σελίδες και του τις έδωσα χωρίς να τολμώ να τον κοιτάξω στα μάτια. Ο don Μπασίλιο κάθισε στο διπλανό τραπέζι κι άναψε τη λάμπα. Το βλέμμα του πατινάρισε πάνω κάτω στο κείμενο, χωρίς να προδίδει καμία έκφραση. Ύστερα άφησε για μια στιγμή το πούρο στην άκρη του τραπεζιού και, κοιτάζοντάς με, διάβασε δυνατά την πρώτη γραμμή.

«Πέφτει η νύχτα πάνω στην πόλη και οι δρόμοι συγκρατούν τη μурωδιά του μπαρουτιού σαν την ανάσα της κατάρας».

Ο don Μπασίλιο με λοξοκοίταξε κι εγώ καλύφθηκα πίσω από ένα χαμόγελο που αποκάλυπτε όλα τα δόντια. Χωρίς να πει περισσότερα, σηκώθηκε κι έφυγε με το διήγημά μου στα χέρια. Τον είδα να απομακρύνεται προς το γραφείο του και να κλείνει την πόρτα πίσω του. Έμεινα εκεί κοκαλωμένος, δεν ήξερα αν έπρεπε να το βάλω στα πόδια ή να περιμένω τη θανατική μου καταδίκη. Δέκα λεπτά αργότερα, που μου φάνηκαν δέκα χρόνια, η πόρτα του γραφείου του υποδιευθυντή άνοιξε και η βροντερή φωνή του don Μπασίλιο ακούστηκε σε όλη τη σύνταξη: «Μαρτίν, κάντε μου τη χάρη να έρθετε».

Έσυρα τα πόδια μου όσο πιο αργά μπορούσα, ζαρώνοντας μερικά εκατοστά σε κάθε βήμα που έκανα, ώσπου δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να βάλω το κεφάλι μέσα και να σηκώσω τα μάτια. Ο don Μπασίλιο, με το φοβερό κόκκινο μολύβι στο χέρι, με κοιτούσε παγερά. Θέλησα να καταπιώ αλλά το στόμα μου

ήταν κατάξερο. Ο don Μπασίλιο έπιασε τις σελίδες και μου τις επέστρεψε. Τις πήρα κι έκανα μεταβολή προς την πόρτα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, λέγοντας μέσα μου πως πάντα θα υπήρχε θέση για έναν ακόμα λούστρο στο λόμπι του ξενοδοχείου Κολόν.

«Κατέβασέ το στο τυπογραφείο και να το περάσουν στην πλάκα εκτύπωσης», είπε η φωνή πίσω μου. Γύρισα, νομίζοντας πως γινόμενι αντικείμενο κάποιου σκληρού αστειού. Ο don Μπασίλιο άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του, μέτρησε δέκα πεσέτες και τις ακούμπησε πάνω στο τραπέζι. «Αυτά είναι δικά σας. Σας προτείνω να τα χρησιμοποιήσετε για να αγοράσετε ένα άλλο μοντελάκι, γιατί εδώ και τέσσερα χρόνια σας βλέπω με το ίδιο, που εξακολουθεί να είναι έξι νούμερα μεγαλύτερο. Αν θέλετε, πηγαίνετε να δείτε τον κύριο Πανταλεόνι στο ραφτάδικό του στην οδό Εσκουντελιές και πείτε του πως έρχεστε εκ μέρους μου. Θα σας προσέξει».

«Χίλια ευχαριστώ, don Μπασίλιο. Θα το κάνω».

«Και να μου ετοιμάσετε κι άλλο διήγημα σαν κι αυτό. Σας δίνω γι' αυτό μια εβδομάδα. Αλλά μην το ρίξετε στον ύπνο. Και για να δούμε αν σ' αυτό θα υπάρχουν λιγότεροι νεκροί, γιατί στον σημερινό αναγνώστη αρέσει το γλυκανάλατο τέλος, όπου θριαμβεύει η μεγαλοσύνη του ανθρώπινου πνεύματος κι όλες αυτές οι ανοησίες».

«Μάλιστα, don Μπασίλιο».

Ο υποδιευθυντής κατένευσε και μου έδωσε το χέρι. Το έσφιξα.

«Καλή δουλειά, Μαρτίν. Τη Δευτέρα θέλω να σας δω στο γραφείο που ήταν του Χουνθέδα και που από τώρα και στο εξής είναι δικό σας. Σας βάζω στο αστυνομικό δελτίο».

«Δε θα σας απογοητεύσω, don Μπασίλιο».

«Όχι, δε θα με απογοητεύσετε. Αργά ή γρήγορα θα με παρατήσετε σύζυλο. Και καλά θα κάνετε, γιατί εσείς δεν είστε δημοσιογράφος ούτε θα γίνετε ποτέ. Αλλά ούτε και είστε ακόμη συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, αν και το νομίζετε. Μείνετε εδώ για ένα διάστημα και θα σας μάθουμε κάποια πράγματα που είναι πάντα απαραίτητα».

Εκείνη τη στιγμή, με τις άμυνές μου να έχουν χαλαρώσει, με πλημμύρισε ένα τόσο δυνατό συναίσθημα ευγνωμοσύνης, που

μου ήρθε να αγκαλιάσω αυτό τον μεγαλόσωμο τύπο. Ο δον Μπασίλιο, με την τρομερή μάσκα ξανά στη θέση της, μου έριξε ένα παγωμένο βλέμμα κι έδειξε την πόρτα.

«Χωρίς σκηνούλες, παρακαλώ. Κλείστε την πόρτα βγαίνοντας. Απ' έξω. Και καλά Χριστούγεννα».

«Καλά Χριστούγεννα».

Την επόμενη Δευτέρα, όταν έφτασα στη σύνταξη έτοιμος να εγκατασταθώ για πρώτη φορά σε δικό μου γραφείο, βρήκα ένα φάκελο από στρατσόχαρτο με σπάγγο και το όνομά μου με τα τυπογραφικά στοιχεία που είχα περάσει χρόνια να δακτυλογραφώ. Τον άνοιξα. Μέσα βρήκα το κυριακάτικο οπισθόφυλλο με την ιστορία μου σε πλαίσιο κι ένα σημείωμα που έλεγε: *«Αυτή είναι μόνο η αρχή. Σε δέκα χρόνια εγώ θα είμαι ο μαθητευόμενος κι εσύ ο δάσκαλος. Ο φίλος και συνάδελφός σου, Πέδρο Βιδάλ».*

Τελικά το λογοτεχνικό μου ντεμπούτο επέζησε από το βάπτισμα του πυρός και ο δον Μπασίλιο, πιστός στο λόγο του, μου έδωσε την ευκαιρία να δημοσιεύσω κάνα δυο ακόμα διηγήματα στο ίδιο ύφος. Σύντομα η διεύθυνση αποφάσισε πως η λαμπρή μου καριέρα θα είχε εβδομαδιαία συχνότητα, εφόσον βέβαια συνέχιζα να εκτελώ με συνέπεια τα καθήκοντά μου στη σύνταξη, με την ίδια πάντα αμοιβή. Μεθυσμένος από έπαρση και εξάντληση, περνούσα τις μέρες μου διορθώνοντας κείμενα των συναδέλφων μου και συντάσσοντας στο άψε-σβήσε σύντομες ειδήσεις και αμέτρητα δελτία για φρικτά εγκλήματα, για να μπορέσω ύστερα να αφιερώσω τις νύχτες μου στη μοναχική συγγραφή, στην αίθουσα της σύνταξης, μιας ιστορίας σε συνέχειες, βυζαντινής και οπερετικής, που εδώ και καιρό κανάκευα στη φαντασία μου και που, υπό τον τίτλο *Τα Μυστήρια της Βαρκελώνης*, ανακάτευε ξεδιάντροπα από Δουμά μέχρι Στόουκερ, περνώντας από Σι και Φεβάλ. Κοιμόμουν κάπου ένα τρίωρο την ημέρα και είχα όψη σαν να περνούσα κι αυτό το τρίωρο μέσα σε φέρετρο. Ο Βιδάλ, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ αυτή την πείνα η οποία δεν έχει σχέση με το στομάχι και που σε ροκανίζει από μέσα, ήταν της γνώμης πως κατέστρεφα τον εγκέφαλό μου και πως, έτσι που πήγαινα, θα με κήδευαν πριν από τα είκοσί μου χρόνια. Ο δον Μπασίλιο, τον οποίο η εργατικότητά μου δε σκανδάλιζε, είχε άλλες επιφυλάξεις. Μου δημοσίευε κάθε κεφάλαιο γκρινιαζοντας, ενοχλημένος από αυτό που θεωρούσε παραπανίσια νο-

σπρότητα και άστοχη εκμετάλλευση του ταλέντου μου στην υπηρεσία πλοκών και συνωμοσιών αμφιλεγόμενου γούστου.

Τα *Μυστήρια της Βαρκελώνης* σύντομα έφεραν στο φως μια μικρή πρωταγωνίστρια του μυθιστορήματος σε συνέχειες, μια ηρωίδα που την είχα φανταστεί όπως μπορεί μόνο να φανταστεί κανείς μια φαμ φατάλ στα δεκαεφτά του χρόνια. Η Κλοέ Περμανιέ ήταν η σκοτεινή πριγκίπισσα όλων των θηλυκών βρικολάκων. Υπερβολικά έξυπνη κι ακόμα πιο ύπουλη, η Κλοέ Περμανιέ φορούσε πάντα τους πιο διεγερτικούς φίνους κορσέδες της τελευταίας λέξης της μόδας και λειτουργούσε ως ερωμένη και δεξί χέρι του αινιγματικού Μπαλτάσαρ Μορέλ, εγκεφάλου του υποκόσμου, που ζούσε σε μια υπόγεια έπαυλη γεμάτη μηχανές και μακάβρια λείψανα, της οποίας η μυστική είσοδος βρισκόταν στα τούνελ που ήταν θαμμένα κάτω από τις κατακόμβες της Γοτθικής Συνοικίας. Η αγαπημένη μέθοδος της Κλοέ για να αποτελειώνει τα θύματά της ήταν να τα ξελογιάζει με έναν υπνωτιστικό χορό στη διάρκεια του οποίου γδυνόταν, για να τα φιλήσει ύστερα με ένα δηλητηριασμένο κραγιόν που παρέλυε όλους τους μυς του σώματός τους και τα οδηγούσε σε θάνατο από ασφυξία μέσα στην απόλυτη σιωπή, ενώ εκείνη τα κοιτούσε στα μάτια, αφού πρώτα είχε πει ένα αντίδοτο διαλυμένο σε καλά παλαιωμένη Ντομ Περινιόν. Η Κλοέ και ο Μπαλτάσαρ είχαν τον δικό τους κώδικα τιμής: σκότωναν μόνο κατακάθια και καθάριζαν τον κόσμο από φονιάδες, παλιανθρώπους, θρησκόληπτους, φανατικούς, ξεροκέφαλους δογματικούς και όλων των ειδών τους κρετίλους, που έκαναν τον κόσμο αυτό, στο όνομα μιας σημαίας, ενός θεού, μιας γλώσσας, μιας ράτσας ή οποιασδήποτε ανοησίας πίσω από την οποία μασκάρευαν την απληστία και την κακία τους, ένα μέρος ακόμα πιο θλιβερό για τους υπόλοιπους. Για μένα ήταν ετερόδοξοί ήρωες, όπως όλοι οι αληθινοί ήρωες. Για τον δον Μπασίλιο, του οποίου τα λογοτεχνικά γούστα είχαν κατασταλάξει στη χρυσή εποχή του ισπανικού στίχου, επρόκειτο για ένα αστείο με κολοσσιαίες διαστάσεις, αλλά, μπροστά στην καλή υποδοχή της οποίας έτυχαν οι ιστορίες και στην αδυναμία

που, παρά τη θέλησή του, έτρεφε για μένα, ανεχόταν τις υπερβολές μου και τις απέδιδε στην υπερβολική ζέση της νεότητας.

«Έχετε περισσότερη ικανότητα από καλό γούστο, Μαρτίν. Η παθολογία από την οποία πάσχετε έχει όνομα, κι αυτό το όνομα είναι γκραν γκινιόλ, που για το δράμα είναι ό,τι η σύφιλη για τα αχαμνά. Ο τρόπος για να την αποκτήσει κανείς είναι πιθανόν ευχάριστος, αλλά από εκεί και πέρα όλα παίρνουν τον κατήφορο. Θα 'πρεπε να διαβάσετε τους κλασικούς, ή τουλάχιστον τον δον Μπενίτο Πέρεθ Γκαλντός, για να αναβαθμίσετε τις λογοτεχνικές σας φιλοδοξίες».

«Μα στους αναγνώστες αρέσουν οι ιστορίες», επιχειρηματολογούσα εγώ.

«Αυτό δεν οφείλεται σε σας. Οφείλεται στον ανταγωνισμό, που είναι τόσο κακός και ξιπασμένος ώστε είναι ικανός να μετατρέψει έναν ηλίθιο σε κατατονικό σε διάστημα μικρότερο από μια παράγραφο. Για να δούμε αν θα ωριμάσετε καμιά φορά και θα πέσετε από το δέντρο με τους απαγορευμένους καρπούς».

Εγώ συμφωνούσα παριστάνοντας τον μετανιωμένο, κρυφά όμως καμάρωννα γι' αυτές τις απαγορευμένες λέξεις, γκραν γκινιόλ, κι έλεγα μέσα μου πως κάθε σκοπός, όσο επιπόλαιος κι αν είναι, έχει ανάγκη από έναν αγωνιστή για να υπερασπιστεί την τιμή του.

Είχα αρχίσει να νιώθω ο πιο τυχερός των θνητών, όταν ανακάλυψα πως για μερικούς από τους συντρόφους μου στην εφημερίδα ήταν ενοχλητικό που ο επίσημος Βενιαμίν και μασκότ της σύνταξης είχε αρχίσει να κάνει τα πρώτα του βήματα στον κόσμο των γραμμάτων, όταν οι δικές τους λογοτεχνικές επιδιώξεις και φιλοδοξίες φυτοζωούσαν εδώ και χρόνια σε ένα γκριζωπό λίμπο γεμάτο θλίψη και μιζέρια. Το γεγονός πως οι αναγνώστες της εφημερίδας διάβαζαν με λαχτάρα και αγαπούσαν αυτές τις ταπεινές ιστορίες περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κείμενο που περιείχε η εφημερίδα τα τελευταία είκοσι χρόνια χειροτέρευε τα πράγματα. Σε λιγότερο από μια εβδομάδα, είδα με ποιο τρόπο η πληγωμένη υπερηφάνεια αυτών που μέχρι πριν από λίγο θεω-

ρούσα τη μοναδική μου οικογένεια κατάφερνε να τους μεταμορφώσει σε ένα εχθρικό δικαστήριο που είχε αρχίσει να μου κόβει την καλημέρα και την κουβέντα κι αντλούσε ικανοποίηση ακονίζοντας το κακιωμένο του ταλέντο με ειρωνικές και περιφρονητικές φράσεις με τις οποίες με φιλοδωρούσε πίσω από την πλάτη μου. Την καλή και ανεξήγητη τύχη μου την απέδιδαν στη βοήθεια του Πέδρο Βιδάλ, στην άγνοια και στη βλακεία των συνδρομητών μας και στο ευρέως διαδεδομένο και δοκιμασμένο εθνικό μοντέλο το οποίο όριζε χωρίς περιστροφές πως οποιαδήποτε επιτυχία, σε οποιοδήποτε επαγγελματικό περιβάλλον, ήταν αδιαμφισβήτητη απόδειξη ανικανότητας και έλλειψης αξίας.

Μπροστά σ' αυτή την απρόσμενη και δυσοίωνη τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα, ο Βιδάλ προσπαθούσε να με εμψυχώσει, εγώ όμως είχα αρχίσει να υποπτεύομαι πως οι μέρες μου στη σύνταξη ήταν μετρημένες.

«Ο φθόνος είναι η θρησκεία των μετρίων. Τους παρηγορεί, δίνει απάντηση στις ανησυχίες που σιγοτρώνε τα σωθικά τους και, σε τελευταία ανάλυση, κάνει την ψυχή τους να σαπίζει και τους επιτρέπει να δικαιολογούν την κακία και την απληστία τους, μέχρι του σημείου να πιστεύουν πως είναι αρετές και πως οι πόρτες του ουρανού θα ανοίξουν μόνο για τους δυστυχισμένους όπως αυτοί, που περνούν από τη ζωή χωρίς να αφήσουν άλλα ίχνη από τα παλιόρουχά τους, έτοιμοι να μειώσουν τους άλλους και να αποκλείσουν, ή αν είναι δυνατόν να καταστρέψουν, εκείνους που, και μόνο επειδή υπάρχουν και είναι αυτοί που είναι, ξεσκεπάζουν την πνευματική τους ένδεια, το φτωχό τους μυαλό και τα ανύπαρκτα κότσια που δεν έχουν. Ευλογημένος αυτός εναντίον του οποίου γαβγίζουν οι κρετίνοι, γιατί η ψυχή του ποτέ δε θα γίνει δική τους».

«Αμήν», συμφωνούσε ο δον Μπασίλιο. «Αν δεν είχατε γεννηθεί πλούσιος, θα 'πρεπε να είχατε γίνει παπάς. Ή επαναστάτης. Με τέτοια κηρύγματα, μετανοεί ακόμα και δεσπότης».

«Ναι, γελάτε εσείς», διαμαρτυρόμουν εγώ. «Εγώ όμως είμαι αυτός που δεν μπορούν να δουν ζωγραφιστό».

Παρά τις πολλές έχθρες και ζήλιες που μου απέφεραν οι προσπάθειές μου, η θλιβερή αλήθεια ήταν πως, εκτός από τον αέρα του δημοφιλούς συγγραφέα, ο μισθός μου δεν έφτανε παρά για να τα βγάζω πέρα ίσα ίσα, να αγοράζω πιο πολλά βιβλία απ' όσα είχα το χρόνο να διαβάσω, και να νοικιάσω ένα δωματάκι σε μια πανσιόν θαμμένη σε ένα δρομάκι δίπλα στην οδό Πρινθέσα, την οποία κυβερνούσε μια θρησκευόμενη Γαλικιανή που άκουγε στο όνομα δόνια Κάρμεν. Η δόνια Κάρμεν απαιτούσε διακριτικότητας και άλλαζε τα σεντόνια μια φορά το μήνα, γι' αυτό και συμβούλευε τους ενοίκους να μην υποκύπτουν στον πειρασμό του αυνανισμού και να μην ξαπλώνουν στο κρεβάτι με βρόμικα ρούχα. Δεν ήταν απαραίτητο να απαγορευτεί η γυναικεία παρουσία στα δωμάτια, γιατί δεν υπήρχε ούτε ένα θηλυκό σε όλη τη Βαρκελώνη που θα δεχόταν να μπει σ' αυτή την τρύπα ακόμα και με την απειλή του θανάτου. Εκεί έμαθα πως σχεδόν όλα ξεχνιούνται στη ζωή, αρχής γενομένης από τις μυρωδιές, και πως, αν είχα μια φιλοδοξία στον κόσμο αυτό, ήταν να μην πεθάνω σε ένα τέτοιο μέρος. Σε ώρες δύσκολες, που ήταν και οι περισσότερες, έλεγα μέσα μου πως, αν επρόκειτο να με βγάλει κάτι από κει πριν το κάνει μια έξαρση φυματίωσης, αυτό ήταν η λογοτεχνία, κι αν αυτό έφερνε φαγούρα στην ψυχή ή στα αχαμνά, εγώ δε θα είχα αντίρρηση να τα ξύσω και μ' ένα τούβλο.

Τις Κυριακές, την ώρα της λειτουργίας, τότε που η δόνια Κάρμεν έφευγε για το βδομαδιατικό ραντεβού της με τον Ύψιστο, οι ένοικοι επωφελούνταν για να μαζευτούν στο δωμάτιο του παλαιότερου από όλους εμάς, ενός δυστυχημένου που ονομαζόταν Ελιοντόρο και που στα νιάτα του είχε φιλοδοξίες να γίνει ταυρομάχος, αλλά τελικά είχε γίνει σχολιαστής ταυρομαχιών και υπεύθυνος για τα ουρητήρια στις φτηνές κερκίδες της Πλάθα Μονουμεντάλ.

«Η τέχνη του ταυρομάχου έχει πεθάνει», διακήρυσσε. «Τώρα όλα είναι διαπραγματεύσεις ανάμεσα σε άπληστους κτηνοτρόφους και άψυχους ταυρομάχους. Το κοινό δεν μπορεί να ξεχωρίσει ανάμεσα στην ταυρομαχία που γίνεται για το άσχετο πλήθος

και στους περίτεχνους βηματισμούς του ταυρομάχου, που μπορούν να εκτιμηθούν μόνο από αυτούς που καταλαβαίνουν».

«Αχ, αν είχατε μπορέσει να επιλέξετε, don Ελιοντόρο, γι' άλλα θα μιλούσαμε τώρα».

«Είναι που σ' αυτή τη χώρα θριαμβεύουν μόνο οι ανίκανοι».

«Ξαναπέστε το».

Μετά το βδομαδιάτικο κήρυγμα του don Ελιοντόρο, άρχιζε η γιορτή. Ο ένας πάνω στον άλλο, στριμωγμένοι σαν λουκάνικα στο παραθυράκι του δωματίου, οι ένοικοι μπορούσαν να δουν και να ακούσουν μέσα από το φεγγίτη τα αγκομαχητά μιας γειτόνισσας της διπλανής πολυκατοικίας, της Μαρουχίτα, που είχε το ψευδώνυμο «η καυτερή», εξαιτίας της αθυροστομίας και της γενναιόδωρης ανατομίας της, που είχε σχήμα κόκκινης πιπεριάς. Η Μαρουχίτα κέρδιζε τα προς το ζην σφουγγαρίζοντας κακόφημα κτίρια, όμως τις Κυριακές και τις υποχρεωτικές αργίες τις αφιέρωνε σε έναν αγαπητικό της Ιερατικής Σχολής, που κατέβαινε ινκόγκνιτο στην πόλη με το τρένο από τη Μανρέσα και όλο μπρίο και χαρά αφοσιωνόταν στην ενδελεχή γνώση της αμαρτίας. Οι συγγάτοικοί μου ήταν στριμωγμένοι στο παράθυρο προσπαθώντας να συλλάβουν μια φευγαλέα εικόνα από τους τιτάνιους γλουτούς της Μαρουχίτα, σ' αυτό το πηγαιnéλα που τους έκανε να απλώνονται σαν ζυμάρι πασχαλινού τσουρεκιού πάνω στο τζάμι του φωταγωγού, όταν χτύπησε το κουδούνι της πανσιόν. Μπροστά στην έλλειψη εθελοντών που θα προσφέρονταν να ανοίξουν διακινδυνεύοντας έτσι να χάσουν μια θέση με καλή ορατότητα, εγκατέλειψα την επιθυμία μου να χωθώ στο πλήθος και πήγα στην πόρτα. Ανοίγοντας, βρέθηκα μπροστά σε ένα θέαμα παράξενο κι απίθανο σ' αυτό το τόσο θλιβερό πλαίσιο. Ο don Πέδρο Βιδάλ σε όλο του το μεγαλείο, ντυμένος από πάνω μέχρι κάτω στο ιταλικό μετάξι, χαμογελούσε στο κατώφλι.

«Και εγένετο φως», είπε μπαίνοντας, χωρίς να περιμένει πρόσκληση.

Ο Βιδάλ κοντοστάθηκε να περιεργαστεί το δωμάτιο που χρησιμοποιε για τραπεζαρία και τόπος συνάθροισης σ' αυτό το χαμόσπιτο, και αναστέναξε με δυσάρεσκεια.

«Καλύτερα να πάμε στο υπνοδωμάτιό μου», πρότεινα.

Τον οδήγησα στην κάμαρά μου. Οι φωνές και οι πανηγυρισμοί των συγκατοίκων μου προς τιμήν της Μαρουχίτα και των αφροδισιακών ακροβασιών της διαπερνούσαν τους τοίχους.

«Τι χαρούμενο μέρος», παρατήρησε ο Βιδάλ.

«Κάντε μου τη χάρη να περάσετε στην προεδρική σουίτα, don Πέδρο», τον προσκάλεσα. Μπήκαμε κι έκλεισα την πόρτα. Αφού έριξε μια γρήγορη ματιά στην κάμαρά μου, κάθισε στη μοναδική καρέκλα που υπήρχε και με κοίταξε περιφρονητικά. Δε χρειάζομαι προσπάθεια για να φανταστώ την εντύπωση που θα του είχε κάνει το ταπεινό μου σπίτι. «Πώς σας φαίνεται;»

«Περίφημο. Σκέφτομαι να μετακομίσω κι εγώ εδώ».

Ο Πέδρο Βιδάλ ζούσε στη Βίλα Ήλιος, μια μνημειώδη τριώροφη σπιταρόνα με πυργίσκο, χτισμένη σύμφωνα με τις επιταγές του μοντερνισμού, δίπλα στα σκαλοπάτια που ανέβαιναν από την οδό Πεδράλμπες στο σταυροδρόμι των οδών Αμπαντέσα Ολθέτ και Παναμά. Το σπίτι ήταν ένα δώρο που του είχε κάνει πριν από δέκα χρόνια ο πατέρας του, με την ελπίδα να κατασταλάξει και να δημιουργήσει οικογένεια, ένα εγχείρημα το οποίο ο Βιδάλ είχε καθυστερήσει ήδη πολλές πενταετίες. Η ζωή είχε ευλογήσει το don Πέδρο Βιδάλ με πολλά ταλέντα, ανάμεσά τους κι αυτό του να ξεγελά και να προσβάλλει τον πατέρα του με κάθε κίνηση και κάθε βήμα που έκανε. Το να τον βλέπει να κάνει παρέα με ανεπιθύμητους σαν και μένα δε βοηθούσε. Θυμάμαι πως, σε μια περίπτωση που είχα επισκεφτεί το μέντορά μου για να του φέρω κάποια χαρτιά από την εφημερίδα, έπεσα πάνω στον πατριάρχη της φάρας Βιδάλ, σε μιαν από τις αίθουσες της Βίλας Ήλιος. Βλέποντάς με, ο πατέρας του don Πέδρο με διέταξε να πάω να του φέρω ένα ποτήρι σόδα κι ένα καθαρό πανί για να του βγάλω ένα λεκέ από το πέτο.

«Νομίζω πως έχετε μπερδευτεί, κύριε. Δεν είμαι υπηρέτης...»

Μου χάρισε ένα χαμόγελο που έβαζε τα πράγματα στη θέση τους χωρίς την ανάγκη να ειπωθούν οι λέξεις.

«Αυτός που μπερδεύτηκε είσαι εσύ, νεαρέ. Είσαι υπηρέτης, είτε το ξέρεις είτε όχι. Πώς ονομάζεσαι;»

«Νταβίδ Μαρτίν, κύριε».

Ο πατριάρχης πρόφερε μερικές φορές το όνομά μου.

«Ακολούθησε τη συμβουλή μου, Νταβίδ Μαρτίν. Φύγε από αυτό το σπίτι και γύρισε στο χώρο που ανήκεις. Θα γλιτώσεις από πολλά προβλήματα και θα γλιτώσεις και μένα από αυτά».

Ποτέ δεν το εξομολογήθηκα στο don Πέδρο, αλλά την επόμενη στιγμή έτρεξα στην κουζίνα για τη σόδα και το πανί και πέρασα ένα τέταρτο καθαρίζοντας το σακάκι αυτού του σπουδαίου ανθρώπου. Η σκιά της φάρας έπεφτε μακριά, κι όσο κι αν άρεσε στο don Πέδρο να παριστάνει τον μποέμ, ολόκληρη η ζωή του ήταν μια προέκταση του οικογενειακού δικτύου. Η Βίλα Ήλιος βρισκόταν στη βολική απόσταση των πέντε λεπτών από τη μεγάλη πατρική έπαυλη που κυριαρχούσε στο πάνω μέρος της λεωφόρου Πίαρσον, ένα κράμα καθεδρικού ναού με παραπέτα, σκάλες και σοφίτες που ατένιζε από μακριά ολόκληρη τη Βαρκελώνη, όπως ένα παιδάκι παρατηρεί τα σκόρπια παιχνίδια του. Κάθε μέρα ένα εκστρατευτικό σώμα από δύο υπηρέτες και μια μαγείρισσα από το μεγάλο σπίτι, όπως αποκαλούσαν την πατρική οικία στο περιβάλλον των Βιδάλ, πήγαινε στη Βίλα Ήλιος για να καθαρίσει, να γυαλίσει, να σιδερώσει, να μαγειρέψει και να τυλίξει την ύπαρξη του εύπορου προστάτη μου στη θαλπωρή και τη συστηματική λήθη των οχληρών σκοτούρων της καθημερινής ζωής. Ο don Πέδρο Βιδάλ μετακινιόταν στην πόλη σε μια λαμπερή Ισπανο-Σουίθα, με οδηγό το σοφέρ της οικογένειας, τον Μανουέλ Σανιέ, και πιθανόν να μην είχε ανέβει ποτέ στη ζωή του σε τραμ. Σωστό γέννημα θρέμμα του παλατιού και της αριστοκρατίας καθώς ήταν, του Βιδάλ του διέφευγε αυτή η θλιβερή και αρρωστημένη γοητεία που είχαν οι φτηνές πανσιόν στη Βαρκελώνη της εποχής εκείνης.

«Μη συγκρατείστε, don Πέδρο».

«Αυτό το μέρος μοιάζει με μουντρούμι», δήλωσε τελικά. «Δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς να ζεις εδώ».

«Με το μισθό που παίρνω, πολύ δύσκολα».

«Αν χρειαστεί, εγώ θα σου πληρώνω όσα λείπουν για να ζήσεις σε ένα μέρος που δε θα μυρίζει ούτε θειάφι ούτε κατρουλιό».

«Ούτε στο όνειρό σας».

Ο Βιδάλ αναστέναξε.

«Πέθανε από υπερηφάνεια στην απόλυτη ασφυξία. Ιδού μια δωρεάν νεκρολογία».

Για μερικά λεπτά ο Βιδάλ βάλθηκε να τριγυρίζει στο χώρο χωρίς να βγάζει μιλιά, σταματώντας για να επιθεωρήσει το μικροσκοπικό ντουλάπι μου, να κοιτάξει από το παράθυρο με ύφος αηδιασμένο, να αγγίξει την πρασινωπή μπογιά που κάλυπτε τους τοίχους και να χτυπήσει ελαφρά με το δάχτυλο τον γυμνό γλόμπο που κρεμόταν από το ταβάνι, σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει πως η ποιότητα όλων αυτών ήταν πολύ κακή.

«Τι σας φέρνει στα μέρη μας, don Πέδρο; Παραείναι καθαρός ο αέρας στο Πεδράλμπες;»

«Δεν έρχομαι από το σπίτι. Έρχομαι από την εφημερίδα».

«Γιατί;»

«Ήμουν περίεργος να δω πού μένεις, κι άλλωστε φέρνω κάτι για σένα». Έβγαλε ένα φάκελο από άσπρη περγαμινή από το σακάκι του και μου τον έδωσε. «Έφτασε σήμερα στη σύνταξη, στο όνομά σου».

Πήρα το φάκελο και τον εξέτασα. Ήταν κλειστός με μια σφραγίδα από βουλοκέρι, πάνω στην οποία ξεχώριζε το σχέδιο μιας φτερωτής σιλουέτας. Ενός αγγέλου. Εκτός από αυτό, το μόνο που μπορούσε να δει κανείς ήταν το όνομά μου γραμμένο ευανάγνωστα, με υπέροχα κόκκινα καλλιγραφικά γράμματα.

«Ποιος το στέλνει;» ρώτησα παραξενεμένος.

Ο Βιδάλ σήκωσε τους ώμους.

«Κάποιος θαυμαστής. Ή θαυμάστρια. Δεν το ξέρω. Άνοιξέ το».

Άνοιξα το φάκελο προσεκτικά κι έβγαλα μια διπλωμένη σελίδα, όπου, με τα ίδια καλλιγραφικά γράμματα, μπορούσε να διαβάσει κανείς το εξής:

Αγαπητέ φίλε,

Παίρνω το θάρρος να σας γράψω και να σας μεταφέρω το θαυμασμό μου και τα συγχαρητήριά μου για την επιτυχία που εισπράξατε για τα Μυστήρια της Βαρκελώνης όλο αυτό το διάστημα στις σελίδες της Φωνής της Βιομηχανίας. Ως αναγνώστη και λάτρη της καλής λογοτεχνίας, μου δίνει μεγάλη χαρά να συναντώ μια νέα φωνή που σφύζει από ταλέντο, νιάτα και υποσχέσεις. Επι-

τρέψτε μου, λοιπόν, ως ένδειξη της ευγνωμοσύνης μου για τις ευχάριστες ώρες που μου χάρισε η ανάγνωση των αφηγημάτων σας, να σας προσκαλέσω σε μια μικρή έκπληξη που, πιστεύω, θα σας ευχαριστήσει, σήμερα το βράδυ στις δώδεκα στο Ελ Ενσουένιο της Ραβάλ. Θα σας περιμένουν.

Φιλικά,

A.K.

Ο Βιδάλ, που διάβαζε πάνω από τον ώμο μου, σήκωσε τα φρύδια όλο περιέργεια.

«Ενδιαφέρον», μουρμούρισε.

«Ενδιαφέρον γιατί;» ρώτησα. «Τι μέρος είναι το Ελ Ενσουένιο;»

Ο Βιδάλ έβγαλε ένα τσιγάρο από την πλατινένια του τσιγαροθήκη.

«Η δόνια Κάρμεν δεν επιτρέπει το κάπνισμα στην πανσιόν», προειδοποίησα.

«Γιατί; Ο καπνός καλύπτει τη μυρωδιά της αποχέτευσης;»

Ο Βιδάλ άναψε ένα τσιγάρο και το γεύτηκε με διπλή ευχαρίστηση, όπως απολαμβάνει κανείς καθετί απαγορευμένο.

«Έχεις γνωρίσει καμιά γυναίκα, Νταβίδ;»

«Μα φυσικά. Εκατοντάδες».

«Θέλω να πω με τη βιβλική έννοια».

«Στη λειτουργία;»

«Όχι, στο κρεβάτι».

«Α».

«Λοιπόν;»

Η αλήθεια ήταν πως δεν είχα να διηγηθώ πολλά πράγματα που θα μπορούσαν να εντυπωσιάσουν κάποιον σαν τον Βιδάλ. Οι ερωτικές περιπέτειες της εφηβείας μου είχαν χαρακτηριστεί μέχρι στιγμής από τη σεμνότητά τους και μια σημαντική έλλειψη πρωτοτυπίας. Τίποτε στον σύντομο κατάλογό μου από τσιμπιές, χαιδολογήματα και κλεφτά φιλιά σε εισόδους και σκοτεινές αίθουσες κινηματογράφων δεν ευελπιστούσε να τύχει της προσοχής του δασκάλου, που ήταν αφοσιωμένος στην τέχνη και την επιστήμη των παιχνιδιών της κρεβατοκάμαρας στη Βαρκελώνη.

«Τι σχέση έχει αυτό με οτιδήποτε;» διαμαρτυρήθηκα.

Ο Βιδάλ υιοθέτησε ένα ύφος δασκαλιστικό κι άρχισε να ξεφουρνίζει ένα από τα λογύδριά του.

«Στα νεανικά μου χρόνια, το φυσιολογικό ήταν, τουλάχιστον για νεαρούς κυρίους σαν και μένα, να μυηθούμε σε αυτές τις ασχολίες με τη βοήθεια μιας γυναίκας του επαγγέλματος. Όταν είχα την ηλικία σου, ο πατέρας μου, που ήταν και είναι ακόμη τακτικός θαμώνας των πιο φίνων οίκων αυτής της πόλης, με πήγε σε ένα μέρος που ονομαζόταν Ελ Ενσουένιο και βρισκόταν λίγα μέτρα μακριά από αυτό το μακάβριο παλάτι που ο αγαπητός μας κόμης Γκουέλ επέμενε να του χτίσει ο Γκαουντί, δίπλα στη Ράμπλα. Μη μου πεις πως δεν άκουσες ποτέ να μιλούν γι' αυτό».

«Για τον κόμη ή για το πορνείο;»

«Πολύ χαριτωμένο. Το Ελ Ενσουένιο ήταν ένα οίκημα κομψό, για εκλεκτή πελατεία, που ήξερε να κρίνει. Η αλήθεια είναι πως πίστευα ότι είχε κλείσει εδώ και χρόνια, αλλά υποθέτω πως δεν έγινε έτσι. Αντίθετα από τη λογοτεχνία, μερικά επαγγέλματα βρίσκονται σε συνεχή άνθηση».

«Καταλαβαίνω. Πρόκειται μήπως για δική σας ιδέα; Ένα είδος πλάκας;» Ο Βιδάλ το αρνήθηκε. «Κάποιων ηλιθίων της σύνταξης, τότε».

«Διακρίνω κάποια επιθετικότητα στα λόγια σου, όμως αμφιβάλλω για το αν κάποιος που έχει αφοσιωθεί στο ευγενικό επάγγελμα του τυπογράφου ως απλός στρατιώτης μπορεί να αντέξει το τιμολόγιο ενός μέρους σαν το Ελ Ενσουένιο, αν θυμάμαι καλά».

Ανέπνευσα.

«Το ίδιο κάνει, γιατί δε σκέφτομαι να πάω».

Ο Βιδάλ σήκωσε τα φρύδια.

«Μη μου παριστάνεις τώρα πως δεν είσαι ένας άθεος σαν και μένα, πως θέλεις να φτάσεις με την καρδιά και τα αχαμνά αμόλυντα στη νυφική παστάδα, πως είσαι μια αγνή ψυχή που λαχταρά να περιμένει τη μαγική στιγμή που ο αληθινός έρωτας θα σε οδηγήσει να ανακαλύψεις την έκσταση της σάρκας και της ψυχής ταυτόχρονα, με τις ευλογίες του Αγίου Πνεύματος, ώστε να γεμίσεις τον κόσμο με πλάσματα που θα φέρουν το επώνυμό σου και τα μάτια της μητέρας τους, αυτής της αγίας γυναίκας,

που θα είναι υπόδειγμα αρετής και σεμνότητας, με την οποία πιασμένος χέρι χέρι θα διέλθεις τις πύλες των ουρανών, κάτω από το καλοκάγαθο και επιδοκιμαστικό βλέμμα του Μικρού Ιησού;»

«Δε θα έλεγα αυτό».

«Χαίρομαι, γιατί είναι πιθανό, και υπογραμμίζω τη λέξη πιθανό, αυτή η στιγμή να μη φτάσει ποτέ, να μην ερωτευτείς, να μη θέλεις ή να μην μπορείς να χαρίσεις τη ζωή σε κανέναν και, όπως εγώ, να συμπληρώσεις μια μέρα τα σαράντα πέντε σου χρόνια και να συνειδητοποιήσεις πως δεν είσαι πια νέος και πως δεν υπήρχε για σένα μια χορωδία από μικρούς έρωτες με λύρες, ούτε ένα κρεβάτι με άσπρα τριαντάφυλλα απλωμένο μέχρι την Αγία Τράπεζα, και πως η μόνη εκδίκηση που σου μένει θα είναι να κλέψεις από τη ζωή την απόλαυση αυτής της μεστής και φλογερής σάρκας που εξατμίζεται πιο γρήγορα και από τις καλές προθέσεις, και που είναι ό,τι πλησιέστερο σε ομοιότητα με τα ουράνια που θα συναντήσεις σ' αυτό τον βρομερό κόσμο, όπου όλα σαπίζουν, αρχής γενομένης από την ομορφιά και καταλήγοντας στη μνήμη».

Άφησε να κυλήσει μια μεγάλη παύση σαν σιωπηλή επευφημία. Ο Βιδάλ ήταν λάτρης της όπερας και τελικά τού είχαν κολλήσει το τέμπο και οι αγορεύσεις από τις μεγάλες άριες. Ποτέ δεν έχανε το ραντεβού του με τον Πουτσίνι στην όπερα Λιθέο, από το οικογενειακό θεωρείο. Ήταν ένας από τους λίγους, αν εξαιρέσει κανείς τους δυστυχείς που ποδοπατιόνταν στον εξώστη, που πήγαιναν εκεί για να ακούσουν τη μουσική την οποία τόσο αγαπούσε και που τόσο επηρέαζε τα λογύδριά του για το θείο και το ανθρώπινο, τα οποία καμιά φορά, όπως εκείνη τη μέρα, χάριζε στα αυτιά μου.

«Τι;» ρώτησε ο Βιδάλ προκλητικά.

«Αυτή η τελευταία παράγραφος κάτι μου θυμίζει».

Έχοντας πιαστεί στα πράσα, αναστέναξε και κατένευσε.

«Είναι από το *Φόνος στον Κύκλο του Λιθέο*», παραδέχτηκε ο Βιδάλ. «Η τελευταία σκηνή, όπου η Μιράντα Λαφλέρ πυροβολεί τον μοχθηρό μαρκήσιο που κατέστρεψε την καρδιά της, προδίδοντάς την έπειτα από μια νύχτα πάθους στη νυφική σουίτα του ξενοδοχείου Κολόν, στην αγκαλιά της κατασκόπου του τσάρου Σβετλάνα Ιβάνοβα».

Στην καρδιά της Βαρκελώνης, σ' ένα εγκαταλειμμένο μέγαρο, ένας νεαρός άντρας, ο Νταβίδ Μαρτίν, βγάζει τα προς το ζην γράφοντας ερωτικά μυθιστορήματα τρόμου με ψευδώνυμο. Στιγματισμένος από τα δύσκολα παιδικά του χρόνια και βασανισμένος από έναν ανέφικτο έρωτα, έχει βρει καταφύγιο στον κόσμο των βιβλίων και περνάει τις νύχτες του επινοώντας μπαρόκ ιστορίες για τον υπόκοσμο της πόλης.

Μια μέρα, τα βήματά του τον οδηγούν σ' ένα μυστικό κλειδωμένο δωμάτιο, όπου ανακαλύπτει φωτογραφίες και γράμματα που μιλάνε για τον μυστηριώδη θάνατο του προηγούμενου ιδιοκτήτη του σπιτιού. Ο Νταβίδ αποφασίζει να εξιχνιάσει την υπόθεση που εμποτίζει σιγά σιγά το εί-ναι του σαν αργό δηλητήριο. Η παράλληλη πρόταση ενός Γάλλου εκδότη να γράψει ένα βιβλίο που όμοιό του δεν έχει υπάρξει ποτέ, με αντάλλαγμα μια περιουσία και κάτι παραπάνω, θα περιπλέξει ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Σύντομα ο Νταβίδ θα συνειδητοποιήσει ότι περιβάλλεται από σκιές που απειλούν την ίδια του τη ζωή.

Ο μάγος της ισπανικής λογοτεχνίας μάς μεταφέρει και πάλι στο Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων, σε μια περιπέτεια έρωτα και μυστηρίου, με φόντο την ατμοσφαιρική αλλά και σκοτεινή Βαρκελώνη.

*Μεταφρασμένο σε 38 γλώσσες.
3.350.000 αντίτυπα παγκοσμίως.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06529

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ